

Skötaren Kent med de varma ögonen 3

Inga positiva minnen, inga drömmar och förhoppningar om framtiden. Nu ett slukhål som han hade sugits ned i. Pär, 47 år, var en nolla och en nobody. Hans så kallade liv var ett renodlat helvete och det fanns ingen som han kunde prata med. Hans diagnoser var en odiagnosticerad och således omedicinerad bipolär sjukdom och en dåligt medicinerad gränspsykos/psykos. Pärs hem var ett bombnedslag och en katastrof. Sopor överallt och katternas avföring på golven.

Ikväll så har han tänkt att begå suicid efter att ha blivit utslängd från en avdelning där en så kallad läkare muppade sig. Pärs psykiska tillstånd kvalificerade honom mycket väl för att vara inlagd på kliniken, men det satt väl någon annan nödställd på akutpsykiatri som behövde hans plats. Pär hade en välfylld tablettburk och gick bort till skogen. En röst inom honom sade att han skulle ge livet en chans trots allt och gick hem till sitt så kallade hem. På natten så förvärrades hans mående, han låg och skakade av panikångest och den fruktansvärda gränspsykosens accelererade. Direkt på morgonen så cyklade han 4 kilometer ner till akutpsykiatriska mottagningen. Där fick han vänta i 5 timmar. En omänsklig situation som fick honom att önska att han hade tagit sitt liv.

Efter ett mycket opersonligt möte med en utländsk läkare som behärskade det svenska språket så bra så fick Pär en plats på en annan avdelning. Han låg och skakade i sin säng och ingen personal kom för att se till honom. Pär hörde demoners röster inne i väggen som väldigt elaka saker till honom. Det psykotiska sammanbrottet var ett faktum. Han klädde av sig naken och sprang genom korridoren vilket ledde till att han fick ligga bältdad i ett speciellt rum under natten. Han kunde äntligen sova och på morgonen mådde han bättre. Skötaren Kent hade börjat sitt pass och han och Pär pratade med varandra en lång stund. De kände vid det här laget varandra rätt så väl. Pärs uppväxt ärhade varit en katastrof. Pappans tidiga suicid och mammas dysfunktion ledde till Pärs psykotiska undergång. Psykiatrins ödesdigra feldiagnostiseringar. Perioder då han hade mått mycket bättre men sen diagnoserna som kom som tsunamis och allt var ödelagt. In och ut till psykiatri. Ninni, 22 år, mådde mycket bättre efter rätt diagnoser, rätt medicinering och att hon nu gick i psykoterapi 3 gånger i veckan. Hon satte sig och pratade med Pär och Kent. Alla ville prata med Kent och en ny och ung kvinnlig skötare Maja satte sig ned med dem. Maja hade insett ska någon förbättring starta så var hon tvungen att verkligen engagera sig i patienterna. Det var långt ifrån all personal som hade fattat det. Det borde naturligtvis läras ut i grundutbildningen. Pär mådde alltid bättre när han var inlagd. Något måste göras åt hans hem samt att han behöver en sysselsättning. En kurator som var knuten till kliniken jobbade för att det skulle lösas. Det fanns en städfirma som både städade och sanerade bostäder och kommunen var villiga att betala för det. På avdelningen var det lugnt. Några patienter med djupa depressioner vandrade fram och tillbaka i korridoren. Läkaren gjorde en utredning gällande Pärs psykiska tillstånd och hon började luta åt att han var bipolär. Upprättade euforiska tillstånd följt av djupa och långvariga depressioner. Oär sattes på litium vilket skulle innebära en oerhörd förändring till friskhet. Han skulle också få gå i psykoterapi en gång i veckan.

En ung kille, Edvin, kom precis till avdelningen. Han var så hypermanisk att han sprang omkring och slog på saker, hoppade, slängde sig på golvet tills personal vänligt och bestämt kom och satte honom i bältesrummet med mycket lugnande medicin. Pär som fortfarande var lite gränspsykotisk och upprättad

ringde till sin mamma som var så pass dement att hon inte förstod någonting av vad han sade.

Åke, 83 år, led av en terroriserande konstant ångest. Hans fru sedan 60 år hade just dött och levde väldigt isolerad chockad av sorgen. Honom brydde sig personalen extra mycket om. Han hade varit chefredaktör för tidningen Nerikes Allehanda i Örebro. En ansedd och mycket omtyckt man. En ung tjej, Klara, hade extrema ätstörningar med 4 stycken försök till suicid. Samtliga 14 patienter på avdelningen hade haft en riktigt taskig uppväxt förutom Åke. Det var kväll och Pär satt i rökrummet som var en välfrekventerad mötesplats. En man i fyrtioårsåldern satt och pratade med några som inte existerade, hasch- och LSD-psykos som hade låst sig. Pär kände en sorg över sitt misslyckade och bedrövliga liv. Man kan inte bo på en avdelning. Om några månader så är hans lägenhet städad och fixad och han jobbar 4 timmar per dag på Erikshjälpen. Lithiumet hade en sagolik inverkan och det kändes som att hans hjärna och hans liv hade börjat fungera. Pär ringer till skötaren Kent en gång i veckan. Han har också tagit upp sitt skrivande och börjat att motionera. Två katter har han som heter Måns och Sigge som sover bredvid honom på nätterna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten